

139 Յիշեալ, ասէ, ուրումն¹ երբեմն ամն աւագի² զանուն իմ առաջի ոմանց պարեգաւտաւորաց՝ ասաց տրտմագին հառաչմամբ, եթէ «Ոչ եղեւ իրաւացի հեռանալ ամն յաշխարհէս, քանզի զարդ էր եկեղեցւոյ»։ 140 Եւ ոչ այլ ինչ կարացեալ ասել լսողացն՝ զայս եւ եթ³ ետուն պատասխանի, եթէ «Յաղագս հալածման նորա մեք չեմք ինչ պարտաւորք. բայց վասն գիտութեանդ որ ասեքդ՝ արդարեւ յառաջնում քաջ համեղս ասեր եւ զաւրաւորս, բայց ապա յարդի⁴ ժամս բնաւ վատ ասեր»։ 141 Եւ զայս ոչ կարացին գիտել, թէ ի յանդիմանութիւն եւ յամաւթ անձանց իւրեանց խաւսէին զայնպիսի բանս։

142 Այլ ա՛ղէ⁵ ասասցեն, յաղագս ո՞յր շնորհեալ պարգեւէի վարդապետութեան բանս։ 143 Ասողի՞.- ո՛չ ապաքէն վասն ունկնդրացն ախորժալրութեան⁶ եւ խնդրուածոյ։ 144 Նայեցարո՛ւք ընդ ժողովուրդն Յունաց. յորժամ քարոզն լուեալ աղաղակէ, եւ որ կամին ասել՝ ի կարգեալ տեղիսն մատչի՝ ամենեցուն⁷ զարթուցեալ զսիրտս առ Աստուած վերացուցանեն. տարածեալ ձեռաւք խաչանմանք լինին. միածայն խնդրուածովք եւ արտասուալից գոչմամբ զՓրկիչն թախանծեցուցանեն. «Տո՛ւր, ասեն, բան. առաքեա՛ շնորհ. դու իսկ ինքն դովաւ, որպէս սրբովն Պաւլոսիւ, խաւսեա՛ ընդ մեզ. նմա՞⁸ ծանո՛ զհաշտութիւն քո ընդ ծառայս քո։ 145 Մի՛ նմանեսցէ դա յաղագս մերոց մեղաց՝ ստերջ ամբոց. այլ անձրեւահոս բոխմամբ յորդեսցէ յանդաստանս հոգւոց մերոց⁹, որովք ծաղկեալք՝ պտուղք արժանիս հաճութեան¹⁰ կամաց քոց բերեալ մատուցուք»։

146 Եւ արդ՝ ո՞յր ուրուք ի տգիտաց, թող թէ սակաւ մի եւ ի հետեւելոց բանի, ոչ զարթնուցու միտք, չվառիցի խոհարանն, չվերաբերիցէ ի զանձուն սուրբ Յոգւոյն զնոր եւ զհինս. մանաւանդ որ ըստ խոնարհութեան ոք, եւ ոչ հպարտական գիտութեամբ մատչիցի յասելն, ի լսողացն յաղաւթս, եւ ոչ յանձինն պանծայցէ գիտութիւն։ 147 Չի եթէ ընտիր Աստուծոյ անաւթն Պաւլոս առ իւր աշակերտեալսն յեփեսոս գրէր, աղաչելով, *Աղաւթս արարէք, ասէ, եւ վասն իմ, զի ինձ տացի բան ի բանալ բերանոյ իմոյ՞*, եւ արդ՝ եթէ որ

1 Ձ. որումն

2 ՁՏՏ. առ աւագի (*ԱԲտ. առ Աւագի*)

3 Ձ. եւ եդ

4 Ձ. յարդի. *այսպէս ըստ ուղղագրութեան Ա(եւ ԲԳ)տ.*

5 ՏՏ. արդ աղէ

6 ՁՏՏ. ախորժս լրութեան. *այսպէս ըստ Ն. Բ.*

7 ՁԱտ. ամենեցունց

8 Ձ. մեզ զի նմա. *թերեւս ի նմա*

9 *Կամ ըստ Ձ. ոգւոց մերոց*

10 Ձ. հաճոյութեան

Ա Եփես. 2 18-19